

ОДЛУКЕ ВИШЕГ ПРИВРЕДНОГ СУДА СРБИЈЕ

Прекид поступка и јединствени супарничари

Првостепени суд је прекинуо поступак јер је над првотуженим отворен стечајни поступак.

Тужилац у жалби побија ово решење и сматра да нема услова да се поступак прекине и према друготуженом пошто се он не налази у стечају, па је предложио да се решење преиначи и поступак настави према друготуженом.

Виши привредни суд је одбио жалбу и потврдио првостепено решење.

Из образложења:

"Правилно је првостепени суд поступио када је у смислу чл. 212. ЗПП-а прекинуо поступак јер се ради о отварању стечајног поступка над првотуженим.

Није основан навод жалбе да се поступак може наставити према друготуженом јер се ради о јединственим супарничарима, пошто се друготужени појављује као осигуравајућа организација чија обавеза према тужиоцу зависи од утврђене обавезе првотуженог, па се овде не може поступак раздвојити да одвојено тече према првотуженом, који је прекинут, а одвојено према друготуженом".

Према томе, када се ради о јединственим супарничарима, прекид поступка према једном од супарничара делује и према осталим супарничарима, па се не може поступак наставити према друготуженом после прекида поступка према једном супарничару над којим је отворен стечајни поступак.

(Решење Вишег суда Србије Пж. 5623/91. од 21. VIII 1991)

Пренос права коришћења и надлежност привредног суда

Првостепени суд се огласио стварно ненадлежним, а предмет уступио општинском суду према месту где се налази непокретност.

Тужилац у жалби сматра да се привредни суд неосновано огласио стварно ненадлежним, па је предложио да се решење укине и предмет врати истом суду на надлежност.

Виши привредни суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење.

Из образложења:

"Правилно је првостепени суд поступио када је донео ожалбено решење којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, са ког разлога је правилно сходно чл. 15, 16. и 21. ЗПП-а одлучио да по правоснажности решења списе овога предмета уступи Општинском суду у Неготину као стварно и месно надлежном суду.

Жалбени наводи због којих тужени побија првостепено решење нису основани. Ово из разлога, што је првостепени суд правилном применом одредбе чл. 23. ст. 1. тач. 1. Закона о редовним судовима Србије ("Сл. гласник СР Србије" бр. 45/89) нашао да су привредни судови надлежни да суде привредне спорове настале између субјеката из чл. 489. ЗПП-а у обављању привредних делатности, или који су у вези

са том делатношћу, а то су односи који настају производњом и прометом робе и пружањем услуга на тржишту.

Сагласно изнетом, првостепени суд је у овом случају правилно утврдио да није стварно надлежан за пресуђење ове правне ствари, будући да је тужилац предметном тужбом тражио издавање ваљане преносне исправе за пренос права коришћења на предметној згради која се налази у Неготину”.

Према томе, привредни суд није надлежан да издаје исправе подобне за пренос коришћења на непокретностима, али је надлежан да решава и спорове везане за право коришћења и управљања непокретностима које су средства за рад предузећа и других субјеката.

(Решење Вишег привредног суда Србије Пж. 4923/91. од 28. јуна 1991. године)

Организовање радне организације друштвених делатности у предузећу

Првостепени суд је прекинуо поступак док суд удруженог рада не реши о поништају одлуке о организовању радне организације која обавља друштвене делатности у предузећу.

Радна организација жалбом побија ово решење и истиче да су испуњени услови да се радна организација организује у предузеће и да је поднета сва документација, па није било услова за прекид поступка и зато је предложила да се решење укине и да се дозволи упис предузећа у судски регистар.

Виши привредни суд је уважио жалбу, решење укинуо и предмет вратио на поновни поступак.

Из образложења:

”Према чл. 189. Закона о предузећима, радна организација која обавља друштвене делатности може се организовати у предузеће.

Услове за упис организовања предузећа у судски регистар цени регистарски суд, а не суд удруженог рада. Суд удруженог рада није надлежан да поништава одлуку о организовању радне организације која обавља друштвене делатности у предузеће, јер то Законом није предвиђено, а на организовање овако насталог предузећа примењују се одредбе Закона о предузећима.

Према томе, овде се не могу применити одредбе чл. 39. ст. 2. и 3. Закона о поступку за упис у судски регистар.

Ово са разлога што од одлуке суда удруженог рада, који није надлежан да утврђује чињенице везане за упис у судски регистар, не може ни зависити упис предузећа у судски регистар, већ те чињенице које су одлучујуће за упис предузећа у судски регистар утврђује искључиво регистарски суд, па је првостепени суд погрешно када је прекинуо поступак да би суд удруженог рада утврђивао чињенице везане за упис у судски регистар.

Како се у списима налазе одлука о организовању предузећа, као и други докази и исправе, то је у смислу чл. 63. Закона о поступку за упис у судски регистар ваљало решење укинути, а предмет вратити на поновни поступак.

У поновљеном поступку суд ће ценити да ли су испуњени услови за упис у судски регистар, па уколико је потребно, затражиће од подносиоца пријаве и друге доказе, односно исправе”.

Према томе, радна организација која обавља друштвене делатности може се организовати у предузеће под условима предвиђеним законом, а услове за упис у судски регистар цени и привредни суд као регистарски, а не суд удруженог рада.

(Решење Вишег привредног суда Србије Пж. 6721/90 од 12. II 1991. год.)

Заштита фирме

Првостепени суд је одбио захтев тужиоца да се туженику забрани употреба фирме.

Тужилац побија пресуду и истиче да се из самог назива тужиоца и туженика види да може доћи до забуне у правном промету, па сматра да није прихватљив став изражен у првостепеној одлуци да странке немају исти назив и зато је предложио да се пресуда укине, а предмет врати на поновни поступак.

Виши привредни суд је одбио жалбу, а потврдио првостепену пресуду.

Из образложења:

"Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање и правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца да се забрани туженику употреба фирме. Ово са разлога што назив фирме тужиоца и туженика нису исти, што су им седишта различита, а осим тога тужилац и туженик обављају различите делатности које немају сличности и то: тужилац монтажу централног грејања, вентилацију и гасификацију, а туженик изводи грађевинске радове ниско и високоградње и завршне радове у грађевинарству па из тога произлази да не може доћи до забуне у правном промету са трећим лицима и зато нема услова да се забрани употреба фирме туженику, нити је угрожена фирма тиме што је туженик утврдио фирму као "Техно-монтаж", а тужилац има фирму "Монтаж-Београд".

Остали наводи жалбе су без утицаја на доношење другачије одлуке.

"Како фирма туженог не може довести до забуне у правном промету са трећим лицима јер се ради о фирми која није истоветна са фирмом тужиоца већ садржи само једну заједничку реч "Монтаж" и ради се о организацијама које обављају различите делатности, па би са свега изложеног, а у смислу чл. 368. ЗПП ваљало жалбу тужиоца одбити и првостепену пресуду као правилну потврдити".

Према томе, да би се са успехом заштитила фирма треба да су фирме странака исте или сличне, да странке обављају исту или сличну делатност и да употреба фирме може довести до забуне потрошача на тржишту.

(Пресуда Вишег привредног суда Пж. 1713/89. од 31. III 1989. год.)

Припремио др Јездимир Митровић